

[Finansministeren.]

de Opgaver, baade store og smaa, som et Folk i fremadskridende Udvikling maa stille sig, maa i større eller mindre Udstrækning stille Krav til det offentlige. Det er ikke alene herhjemme, at Skatterne er steget. I Sverige var den samlede direkte og indirekte Beskatning i 1936—37 omregnet i dansk Mønt 244 Kr. pr. Indbygger, i Norge 275 Kr., og her i Landet var den 242 Kr. Danmark staar altsaa her paa Linie med Sverige og lavere end Norge.

Hvad jeg her har sagt om de offentlige Udgifter, er ikke saaledes at forstaa, at jeg skulde mene, at der paa dette Omraade er Fred og ingen Fare. Det er nødvendigt — og det vil jeg ogsaa gerne sige til de mange ærede Medlemmer, som under denne Finanslovdebat har fremsat Ønske om denne eller hin Bevilling —, det er nødvendigt, at vi nøgternt og nøje overvejer, hvad vi magter, uden at gaa andre vigtige Samfundsinteresser for nær. Der maa holdes Hus med Pengene i Statens som i anden Økonomi.

Der er en Side af Skatteproblemet, som jeg i de Betragtninger, jeg har fremsat, ikke har været inde paa, nemlig Spørgsmaalet om Skatternes Fordeling. Dette store og betydningsfulde Spørgsmaal er for Tiden til Behandling i Skattekommissionen, og forhaabentlig vil det vise sig muligt gennem grundige Overvejelser og en fri og saglig Forhandling at naa til Samling om en Plan med større Sæmpelhed og større indre Sammenhæng, end der er i den nugældende Skattelovgivning. Ogsaa af Hensyn til dette Arbejde beklager jeg den idéforladte Agitation, som holdes gaaende fra Venstres Side, dog, det anerkender jeg gerne, ikke fra Partiets Medlemmer i Skattekommissionen.

Selv om jeg ikke forstaa Venstres Angreb paa Skatteudskrivningen som Helhed, forstaaer jeg meget vel, at man tilstræber en fortsat Skatteudligning, som bl. a. ogsaa kan lette Ejendomsbeskatningen dér, hvor den er mest anspændt. De Udligningslove, som blev gennemført i Fjor, var for mig det første Skridt til en almindelig Reform af den direkte Beskatning, en Reform, som i forøget Grad skal udjævne Forskellen i Skattetrykket, baade hvad Indkomst- og Ejendomsskatterne angaar, og hvis naturlige Konsekvens vil være en

Afløsning af den tilbageværende Del af det mellemkommunale Refusionsforbund.

At det ogsaa som Led i en Nyordning vil være muligt at opnaa en betydelig Forenkling af Skatteudskrivningen, anser jeg for givet. Skattekommissionen er langt inde i Arbejdet med disse og andre Problemer vedrørende den direkte Skat, og ogsaa vedrørende Revisionen af den indirekte Beskatning er Arbejdet i fuld Gang, men jeg tror temmelig sikkert at kunne sige, at det ikke vil være muligt for Kommissionen at slutte sit Arbejde i denne Vinter. Det er blevet sagt, at der høres saa lidt til denne Kommission, og det er rigtigt — heldigvis. Det betyder, at man har taget den fornuftige Beslutning at arbejde i Ro og gennem Samarbejdet mellem de politiske, de kommunale og de ministerielle Repræsentanter rent sagligt at prøve de Muligheder, der foreligger.

Indtil den nye Skatteplan er tilvejebragt, maa man i hvert Fald i Hovedsagen holde sig til den bestaaende Ordning, og jeg har derfor gjort opmærksom paa, at det vil være nødvendigt at forlænge de løbende midlertidige Skattelove. Det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen, der jo aldrig har været nogen Ynder af Merindkomstskatten, har udtalt sin Betænkelighed ved den Forlængelse for et halvt Aar af denne Skat, som jeg har stillet i Udsigt. Jeg maa dog anse det for rigtigst, at Skatten opretholdes for det paagældende Halvaar, det vil sige andet Halvaar af 1939—40. Det faar da være det ærede Medlem en Trøst, at Fra-dragene af de betydelige Merindkomstskatter, som betales i Aar, i væsentlig Grad vil begrænse Skattens Virkninger til næste Aar. I øvrigt skal jeg gerne erkende, at der, hvis Forholdene udvikler sig normalt, kan være god Grund til at overveje, om det ikke vil være rigtigst derefter at inddrage denne specielle Skatteform.

Der er navnlig fra Skibsfartens Side fremsat højlydte Beklagelser over Merindkomstbeskatningen. Det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen udtalte forleden Dag, at denne Beskatning hindrer Skibsfartens Udvikling. Naturligvis kan enhver Virksomhed sige, at hvis den kunde blive fri for at betale Skat, vilde den have flere Penge til Udvidelser, men saa simpelt er Spørgsmaalet nu engang ikke, heller ikke for Skibsfarten.